

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικρμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξάμηνῃ δραχ. 55. Τρίμηνῃ δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηναι καὶ Τρίμηναι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σελ. μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 8 Σεπτεμβρίου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 41

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Καὶ κοιτάζοντας μὲ ἀπερίγραπτο μῖσος τὸν ἀρχαιολόγο, ὁ Ρανᾶ ἐξακολούθησε :

— Δὲν ξέρεις λοιπόν, σκύλε, τί εἶναι τὸ πράγμα ποῦ κρατᾷς ; Δὲν ξέρεις πῶς τὸ ἱερό, τὸ ἅγιον αὐτὸ φυλαχτό, ποῦ βρισκόταν ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια στὸ Ράμ-Μοχούν, ἐξασφαλίζει στὸν κάτοχό του τὴ βασιλεία τοῦ Κανδαχάρ καὶ τὴν αὐτοκρατορία ὁλάκερης τῆς κεντρικῆς Ἀσίας ; Καὶ ζητεῖς χάρη ; Ζητεῖς χάρη ἀπὸ τὸν Δουλίπ Ρανᾶ τὸν Δίκαιο, Πατέρα καὶ Μεγάλον Διδάσκαλον τῶν Ἀδελφῶν τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ ;

Κι' ἔτριζαν τὰ δόντια τοῦ Ρανᾶ, καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες. «Τῶν Ἀδελφῶν τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ» !

Τὰ φοβερά αὐτὰ λόγια ἐξηγοῦσαν στὸν κ. Κλοακὲν τὰ πάντα. Γιατί ἐγνώριζε τὴν ἐγκληματικὴν αὐτὴν μυθιστορικὴ Ἐταιρεία πού, ἀπὸ λίγα χρόνια, ἦταν ἀπλωμένη σ' ὅλη τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἶχε σκοπὸ τὴν ἐξόντωση τῶν Εὐρωπαίων ὧλων ἀδιακρίτως. Ἦταν χωρισμένη σὲ δυὸ μεγάλες αἵρεσεις. Ἡ πρώτη, ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσαν κυρίως οἱ Κινέζοι κι' οἱ Μαλαῖοι, παραδεχόταν τὴ χρῆσιν τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ δηλητηρίου, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐξῆς παράξενον ὅρον : τὸ ὄπλο, ποῦ θὰ μεταχειρίζονταν ὁ «ἀδελφός» κατὰ τὴ δολοφονία, ἔπρεπε νὰ φέινεται στὴν κατοικία τοῦ θύματος.

Ἔτσι ἕνας ἀρτοποιός στὴν Καντόνα εἶχε ἀποπειραθῆ τελευταῖα νὰ δηλητηριάσῃ ὁλάκερην τὴν εὐρωπαϊκὴν πελατεία του, ρίχνοντας ἀρσενικὸν — εὐτυχῶς σὲ μικρὴ δόσιν —

στὴ ζύμην τοῦ ἄσπρου ψωμιοῦ ποῦ θάγοραζαν—καὶ φυσικὰ θὰ τὸπαιρναν στὰ σπίτια τους. — Κι' ἔτσι ἀκόμα, στίς πολυάριθμες δολοφονίες ποῦ ἀναστάτωσαν τὸ Σαῖγκὸν καὶ τὴν Κοχιγκίνα τὸ 1882, πάντα τὸ φονικὸ ὄπλο βρισκόταν πεταμένο στὴν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ δευτέρη αἵρεσις, ποῦ ἐπικρατεῖ περισσότερο στὸ Ἀφγανιστάν καὶ στὴν Κεντρικὴ Ἀσίαν, ἔχει κι' αὐτὴ σκοπὸ τὴν ἐξόντωση τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλὰ μ' ἄλλο τρόπο : ὁ δολοφόνος δὲν ἔπρεπε νὰ χύσῃ τὸ αἷμα τοῦ θύματός του, οὔτε νὰ βάλῃ χέρι ἀπάνω του. Ἐπρεπε δηλαδή νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, ἢ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πνιγῇ στὴ θάλασσαν, ἢ νὰ βάλῃ νὰ τὸν δαγκάσῃ φαρμακερὸ φίδι καὶ καθεξῆς.

Κι' ἂν καταδικάζονταν κανένας σὲ τέτοιο θάνατον, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς του ἦταν καταδικασμένα μαζί του !

Ὅταν ἄκουσε λοιπὸν «Ὁυρανὸς καὶ Γῆ», ὁ κ. Κλοακὲν κατάλαβε πᾶς μὲ τί φανατισμὸ καὶ μὲ τί μῖσος εἶχε νὰ παλαίσῃ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

« — Πῶ, πῶ, τί ἀντηλιά ! »

Γι' αυτό γύρισε την πλάτη στο ανθρωπόμορφο εκείνο τέρας, και τράβηξε μαζί του τα δυο παιδιά στο βάθος της σπηλιάς. Έπειτα κάθησε μπροστά στο τραπέζι, κοντά στη μούμια, σταύρωσε τα χέρια και περίμενε.

Η Άνθη κι' ο Χάνδος τον μιμήθηκαν.

Η θυρίδα είχε κλείσει.

Κ'.

Το τελευταίο κεφάλαιο του «Ροβινσών»

Έμειναν εκεί κάμποση ώρα σιωπηλοί κι' άξαφνα ο Χάνδος ρώτησε:

— Θέε, πόσον καιρό θέλει κανείς για να πεθάνη της πείνας;

— Δύσκολο να προσδιορίσει κανένας ακριβώς, αποκρίθηκε ο κ. Κλοακέν. Έξαρτάται από την ηλικία του ατόμου την ιδιοσυγκρασία του, την υγιεινή του κατάσταση και τη δύναμη, την αντοχή του οργανισμού του.

— Έμεις, παρ'αδείγματος χάρη, πόσες ημέρες θα μπορούσαμε να ζήσουμε χωρίς τροφή;

— Πέντε ή έξι ημέρες... ίσως και οχτώ... ίσως και δέκα.

— Τότε, θέε μου, θα ελευθερωθούμε και να είσαι ήσυχος. Οι φίλοι μας θα μάς αναζητήσουν και δεν υπάρχει αμφιβολία πως θα μάς βρουν. Έγώ στη θέση τους θα φερνα το νησί άνω-κάτω!

— Ναί, κι' εγώ αυτό ελπίζω, θα μάς βρουν αποκρίθηκε ο κ. Κλοακέν.

Η πεποίθησή του όμως ήταν προσποιητή. Από μέσα του δεν ήταν καθόλου βέβαιος πως μπορούσε να τους βρουν μέσα σ' εκείνο τον τάφο.

— Για την ώρα, εξοκολούθησε, το καλύτερο είναι να σκεφθούμε πως να χρησιμοποιήσουμε τον καιρό μας χωρίς να πλήξουμε παλύ. Τι θα λέγατε αν σάς πρότεινα, παρ'αδείγματος χάρη, ν'αντιγράψουμε και να μεταφράσουμε αυτό το παλιό χειρόγραφο; Ήταν μια εργασία πολύ σοβαρή και πολύ ενδιαφέρουσα.

— Ναί! ναί! άς αντιγράψουμε τη διαθήκη του σεδαστού μας προπάπου, φώναξαν η Άνθη κι' ο Χάνδος μαζί.

— Κι' ύστερα θα μπορέσουμε να γράψουμε με ήσυχία τη δική μας και να την άρρίσουμε κοντά στη δική του, αν μάς μέλη να πεθάνουμε και μεις έδω-μέσα, πρόσθεσε η Άνθη με μια αξιοθαύμαστη ψυχική γαλήνη.

— Προπαντός θα κάναμε καλά να σβύσουμε δύο τουλάχιστο άπ' τα κεριά μας, είπε ο κ. Κλοακέν. Δεν έχουμε παρ'ά μόνο έξη και πρέπει να τα οικονομίσουμε για να περάσουμε μ' αυτά όσο το δυνατό περισσότερο.

Άφου καταστρώθηκε το πρόγραμ-

μα, κάθησαν γύρω στο μεγάλο τραπέζι, δίπλα στο σκελετό, ο Χάνδος με το μολύβι στο χέρι, μπροστά σε μερικά φύλλα άσπρο χαρτί που τά-πέσπαζε από το σημειωματάριό του, κι' ο κ. Κλοακέν κι' η Άνθη σκύβοντας μαζί πάνω άπ' το χειρόγραφο. Όταν ο αρχαιολόγος θα έδισταζε μπροστά σε καμιά μισοσβυσμένη λέξη, τα μάτια της νεαρής άνεψιάς του, που έδλεπαν τόσο καλύτερα, θα τον βοηθούσαν να τη διαβάσει σωστά.

Κι' άρχισε η εργασία. Ο κ. Κλοακέν εδιάβαζε, ο Χάνδος έγραφε. Έπειτα έκαναν τη μετάφραση. Κι' έδου τί έλεγε η διαθήκη (*).

«Την όγδόην ημέραν του Μαρτίου, σωτηρίου 1717, ο υποφαινόμενος Ροβινσών Κρουσος από την Υόρκην της Υορκσάιρ του βασιλείου της Άγγλιας, άγων το όγδοηκοστόν τέταρτον έτος της ηλικίας μου, υγιής στο σώμα και το πνεύμα, άν και πολύ καταβεβλημένος από το γήρας, άπεφάσισα νάποτε-λειώσω τα Απομνημονεύματά μου, να συμπληρώσω και να διορθώσω τα χειρόγραφα, τα όποια άφησα πρδ 13 έτών εις την πατρίδα μου. Έκαμα ένα έγκλημα και το έξομολογομαι: Από συμφέρον, έγωϊσμών και άπληστία, ήθέλησα νάπατήσω τον κόσμον όσον άφορ ά την άληθή θέσιν της νήσου μου. Έκράτησα το μυστικόν διά τόν εκυτόν μου, λησμονών ότι πάσα ανακάλυψις άνήκει όχι εις εκείνον ο όποιος την έκαμε, κατά τύχην πολλάκις, αλλά εις το ανθρωπίνον γένος το όποιον αντιπροσωπεύει. Έξηπάτησα τους συγχρόνους μου, ίσως δέ και τους μεταγενεστέρους, τοποθετήσας την νήσον αυτήν εις τόν Ατλαντικόν ώκεανόν και εις το αρχιπέλαγος των Καραϊβων, ενώ πραγματικώς εύρίσκεται εις το κέντρον του Ειρηνικού.

«Όποιοι και άν είσθε σεις, οι όποιοι θα άνεύρετε, μετά παρέλευσιν ίσως αίωνων, την υπερτάτην αυτήν εξομολόγησιν ένδς έτοιμοθανάτου, άναγνώσατέ την με προσοχήν και έδατε εις αυτήν την τιμωρίαν, την όποιαν πάντοτε έφελκύει ο έγωϊσμός και ή άπληστία.

«Διηγήθην εις το πρώτον μέρος των Απομνημονευμάτων μου πως έρρίφθην διά πρώτην φοράν εις

(*) Ο κ. Κλοακέν διαχώρησε τη μετάφραση του άγγλικού κειμένου στην καθαρεύουσα, πρώτο, γιατί σαν αρχαιολόγος αυτή τη γλώσσα μεταχειρίζεται, κι' έπειτα ίσως γιατί ήθελε νάποδώσει και την αρχαϊκή γλώσσα του πρωτοτύπου, που είχε γραφεί πρδ δύο αίωνων.—Σ. τ. Μ.

» την έρημόνησόν μου, πως έζησα εις αυτήν και υπό ποίας περιστάσεις ήλευθερώθην, μετά 29 έτών αιχμαλωσίαν. Είναι γνωστόν άκόμη πως την έγκατέλειψα εις άποικίαν Ισπανών και άγγλων ναυαγών, πως εύρον άργότερα την εύκαιρίαν να επανίδω, τι ώνόμαζα κάπως πομπωδώς βασίλειόν μου, και να φέρω εις αυτό διάφορα είδη ζώων και φυτών (σπόρων), εις ποίαν κατάστασιν έπα-νεύρον και διά δευτέραν φοράν αυτό το βασίλειον, και πως, άφου τή έδωσα νόμους, το έγκατέλειψα και πάλιν χωρίς σκοπόν να επιστρέψω.

«Ό,τι όμως δεν είπα είναι πως κατώρθωσα να μη διαδοθή το μυστικόν της θέσεως της νήσου μου και ποίας προφυλάξεις έλαβα διά να μη συμβή τουτό κατά την δευτέραν μου επίσκεψιν.

«Και πρώτα-πρώτα, οι στασιασται ναύται, οι όποιοι έφθασαν έδω άφοϋ έσφαξαν τους άξιωματικούς των, ήσαν άρκετά άμαθείς ώστε να ήμπαρέσουν να προσδιορίσουν επιστημονικώς την γεωγραφικήν θέσιν. Η τύχη τους έκαμε να προσμίσθουν εις την πρώτην γήν ή όποια εύρέθη έμπρός των.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Στο Λονδίνο ήταν ένα θηριοτροφέο.

Μπορούσε κανείς να το επισκεφθή ή αγοράζοντας εισιτήριο, ή δίνοντας αντί για χρήματα σκυλιά ή γατιά, που έχρησίμευαν για τροφή των θηρίων.

Ένας φτωχός άνθρωπος, που δεν είχε χρήματα, επιθύμησε να ιδή τα άγρια θηρία. Έπιασε λοιπόν ένα μικρό σκυλάκι από το δρόμο και το έφερε στο θηριοτροφέο. Τον άφησαν να μπη. Επήραν το μικρό σκυλάκι και το έρριξαν στο κλουβί ένδς λεονταριού για να το φάη.

Το σκυλάκι ξαπλώθηκε ανάσκελα με τα πόδια στον άέρα και κουνούσε την ουρά του.

Το λεοντάρι το έπιασε με το πόδι και το έστησε όρθο.

Το σκυλάκι σηκώθηκε κι έκανε σουζα.

Το λεοντάρι το παρκαλουθοϋσε με τα μάτια, κουνώντας το κεφάλι πότε άριστερά και πότε δεξιά χωρίς να το άγγιξη.

Όταν ο φύλακας του θηριοτροφέου το έρριξε το μερίδιο του κρέατος, το λεοντάρι έχωρισε ένα κομ-

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ ΚΑΜΗΛΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

— Και μάς σήκωναν με το ξύλο, είπε το πρώτο γαϊδουράκι.
— Και τί ξύλο! είπε το δεύτερο. Ξύλο αλύπητο! Μας άνοιγαν πληγές, κι' οι μύγες, πλήθος μύγες, έρχονταν και μάς βύζαιναν το αίμα.
— Και ποτέ δέ χορταίναμε φαί, όλο πεινασμένοι βρισκόμαστε.
— Και το άχούρι που κοιμώμαστε ήταν σκοτεινό και βρώμικο.
Η Γκιμέλα, με το πιο περιφρονητικό της ύφος, φώναξε:
— Μα σεις δεν είστε παρ'α γαϊδούρια! καλά σας έκαναν!
Το πουλάρι, ο Ντζίν, στάθηκε μπροστά της προκλητικά.
— Πώς είπατε; Και μεις τί είμαστε, παρακαλώ;
— Άλογα, γαϊδούρια, το ίδιο πράγμα, αποκρίθηκε η καμήλα. Σεις είσατε γεννημένα στο στάβλο, στο άχούρι, στη σκλαβιά. Δεν μπορείτε να καταλάβετε σεις έμένα!

Η Ζόχρα, μια όμορφη ζαρκάδα με γλυκά μάτια, που δεν είχε μιλήσει ως εκείνη τη στιγμή, είπε:

— Κι' εγώ, Γκιμέλα, γνώρισα μια μεγάλη ελευθερία, αλλά δεν άργησα να συνηθίσω τη σκλαβιά. Γιατί τάχα; Κι' έδω, στο μικρό αυτό

πάρκο, καλά είμαστε. Η μικρή μας κυρία είναι χαριτωμένη, έχουμε καλούς συντροφους...

— Μα ζαρκάδια σαν και σένα, Ζόχρα μου, υπάρχουν στον κόσμο πολλά ένδ' εγώ...

Ο Γιουσούφ προσποιήθηκε πως επιδοκίμαζει τη φαντασμένη καμήλα.
— Έχει δίκιο, Ζόχρα! είπε. Αυτή βλέπεις είναι με χα ο ί, από μεγάλη οικογένεια. Όλες οι μεγαλι-καμήλες είναι ευγενικές, κι' ή ευγενικώτερη άπ' όλες ή Γκιμέλα μας!

— Αυτό ν' άκούγεται! είπε η Γκιμέλα. Προέπει να ξέρεις, Γιουσούφ, πως είχα την τιμή ν' άνήκω στο μεγάλο φύλαρχο Σι-Άλέλ-μπέν-Μενουάρ, που δεν καβαλλίκενε ποτέ παρ'α τη μητέρα μου Φάλυ. Α, έμεις δεν είμαστε κοινά φορηγά. Κανένα μέλος της ένδοξης οικογένειάς μου δεν κουβάλησε ποτέ δέματα, καλάθια ή κοφίνια. Μας καβαλλίκευαν μεγάλοι άφεντάδες και μεγάλες κυρίες. Και μάς άείζε ή τιμή που μάς έκαναν. Το κανονικό, το γρήγορο, το ρυθμικό, το ό,τι, που χαρακτηρίζει την οικογένειά μας ήταν όνομαστό σ' όλη τη Σέμπκα!

— Και γιατί δεν έμεινες στη Σέμπκα σου, με το Μενουάρ και τη μητέρα σου Φάλυ; ρώτησε ο Ντζίν, που άρχισε ν' άκούη με θαυμασμό τις καυχησιλογίες της καμήλας.

— Γιατί μια μέρα χτύπησα το πόδι μου και δεν μπορούσα πιά να τρέχω σαν τις άλλες καμήλες της ράτσας μου. Ο κύριος μου με πούλησε τότε σ' ένα Γάλλο άξιωματικό.

— Τί τέρατα οι άνθρωποι! φώναξε το πουλάρι, ή Τσαδή, που τα είχε πάντα με τους ανθρώπους.

μάτι και το άφησε για το σκυλάκι.

Το βράδυ, όταν ξαπλώθηκε το λεοντάρι για να κοιμηθή, έ μικρός σκύλος έπεσε κοντά του κι' έθαλε το κεφάλι του άπάνω στα πόδια του.

Από τότε το σκυλάκι δεν άφισε πιά το κλουβί του λεονταριού. Το λεοντάρι δεν το έπείραζε διόλου. Έτρωγαν και κοιμώνταν πάντα μονι-σμένοι και καμιά φορά έπαιζαν.

Μια μέρα ένας κύριος, που ήρθε να ιδή το θηριοτροφέο, είπε πως το σκυλί ήταν δικό του και ζήτησε να το δώσουν πίσω. Ο διευθυντής του θηριοτροφέου το παραδέχτηκε. Μόλις όμως άρχισαν να φωνάζουν το σκυλάκι για να το τραβήξουν έξω από το κλουβί, το λεοντάρι στυλώθηκε στα πιανά του πόδια και μούγκρισε καταθυμωμένο.

Άφισαν λοιπόν πάλι το σκυλάκι μέσα στο κλουβί.

Το λεοντάρι και το σκυλάκι έζησαν μαζί ένα δόκκληρο χρόνο στο ίδιο το κλουβί.

Μια μέρα ο μικρός σκύλος άρρώσθησε και σε λίγο πέθανε. Τότε το λεοντάρι άρνήθηκε να φάη. Άδιάκοπα μύριζε το σκυλάκι, το χάϊδευε, το άγγιζε με το πόδι του.

Όταν τέλος κατάλαβε πως ο μικρός του σύντροφος πέθανε, άγρίεψε, χτύπησε τα πλευρά με την ουρά του, ρίχτηκε στα κάγκελα κι' άρχισε να δαγκώνη τα σίδερα του κλουβιού και το πάτωμα.

Η μανία του βάσταξε όλη τη μέρα. Όρμούσε πότε έδω και πότε έκεί με μούγκρητά. Κατά το βράδυ ήσύχασε μονάχα λίγο και ξαπλώθηκε στο πλάι του μικρού πεθαμένου φίλου του. Ο φύλακας θέλησε να πάρη το πτώμα, μα το λεοντάρι δεν άφινε κανέναν να πλησιάσθ.

Ο διευθυντής σέφθηκε να ήσυχάση το λεοντάρι βάζοντας μέσα στο κλουβί ένα άλλο ζωντανό σκυλάκι. Το λεοντάρι όμως το έξοχισε άμέσως. Έπειτα πήρε το πεθαμένο σκυλάκι το έθαλε ανάμεσα στα πόδια του κι' έμεινε έτσι ξαπλωμένο πέντε δόκκληρες μέρες.

Τήν έκτη μέρα το λεοντάρι πέθανε.

Άπό τα «Παιδικά» του Τολστόϊ

ΖΩΗ Σ. ΦΡΑΓΚΟΥ

ΤΟ ΜΙΣΟ

Άγαπώ έναν άνηψό, κι' αυτός πάλι ένα γατί.
— Τ' αγαπάς; μου λέει σ' αυτό.
— Όχι, λέγω. Το μισώ.

Με το στόμα το χρυσό, με τα μάτια τ' άνοιχτά, πάλι εκείνος μ' άρωτά:
— Μπά! και τ' άλλο το μισό;

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Και τὸ χειρότερο, ἐξακολούθησε ἡ Γκιμέλα, κατάντησα τώρα νάχω κυρία μιὰ μικρὴ Ρούμια!... Ἐγὼ! ἔγώ!... Ἄν εἶχα τουλάχιστο κανένα μεγάλο κύριο, κανέν' ἀνώτερο ἀξιοματικό... .

— Μίλα, μίλα, Γκιμέλα μου! εἶπε φαιδρὰ ὁ Γιουσούφ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸ Ἰπποδρόμιο, δὲν γέλασα ὅσο σήμερα μ' αὐτὰ ποὺ λές!

— Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς κοπανίσης ὁλοένα πὼς ἔκανες σὲ Ἰπποδρόμιο. Τὸ βλέπουμε δὲ ἀπὸ τοὺς τρόπους σου. Ὡ, ἐμεῖς στὴν ἔρημο ἔχουμε πολὺ καλύτερους τρόπους!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΑ «ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ» ΤΟΥ ΕΒΑΛΤ

ΤΑ ΚΟΡΑΛΛΙΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

— Ἡ δουλειά μας, εἶπε, προχωρεῖ: τώρα εἰμαστε δύο.

Κι' ἔλεγε σὸν νέο κοράλλι γιὰ τὸ νησί πού θὰ χτίσουν, κι' αὐτὸ ἦταν σ' ὅλα σύμφωνο. Καὶ τὰ δύο τους ἄρχισαν νὰ βγάζουν νέα μπουμπούκια ὥσπου ἔγινε μιὰ μέρα ἕνα ὄρατο δέντρο ἀπὸ κοράλλια. Ὅλη τὴν ἡμέρα σάλευαν τὰ χέρια τους πέρα-δῶθε μέσα σὸν νερό, ἔπιαναν μικρὰ ζῶα καὶ τὰ ἔτρωγαν.

Κάποτε πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ σταυρός, στάθηκε μὲ ἀπορία καὶ εἶπε:

— Τί παράξενο δέντρο εἶναι τοῦτο-δῶ μὲ τ' ἄνθη!

— Δὲν εἶμαι δέντρο, τοῦ ἀποκρίνεται μιὰ φωνή: εἰμαι κοράλλι.

— Τί; ἐσύ σαι;! φώναξε ὁ σταυρός: πὼς ἄλλαξες! Ἀλήθεια δὲ θὰ σὲ γνώριζα!

— Καὶ γὼ δὲ θὰ σὲ γνώριζα, τοῦ λέει τὸ κοράλλι: μὰ πάλι ἔχομε ν' ἀνταμώσωμε ἀπὸ τότε ποὺ ἦμαστε μικρὰ. Τώρα χτίζω τὸ νησί μου.

— Ἀκόμα συλλογίζεσαι αὐτὴν τὴν τρέλλα, τοῦ εἶπε ὁ σταυρός καὶ γέλασε. Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς μὲ τὸν καιρὸ ἔβαλες γνώση. Μὰ μοῦ φαίνεται ὅς ν' ἀπόχτησες ὁλόκληρη συντροφιά.

— Δίκιο ἔχεις, τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ κοράλλι. Ἐδῶλα μπουμπούκια καὶ πέταξα κλαδιά. Ὅλα τ' ἄνθη ποὺ βλέπεις εἶναι κοράλλια ποὺ δουλεύουν μαζί μου γιὰ τὸ νησί.

— Ἄ, ἔτσι! τοῦ κάνει ὁ σταυρός. Ἐκάνες λοιπὸν σωστὴ συντροφικὴ ἐπιχείρηση! Καλὰ τὸ σκέφτηκες, γιατί μοναχὸ σου δὲ θὰ τὰ ἔδωζες πέρα... Καὶ πὼς περνάτε ὅλα μαζί;

— Περὶφημα! λέει τὸ κοράλλι. Δὲν μπορείς νὰ φανταστῇς καλύτερη οἰκογενειακὴ ζωὴ. Εἴμαστε πάντα μαζί κι' ἀχώριστα. Συλλογίζου ποὺ ἔταν ἕνα ἀπὸ μᾶς τρώγ καλὰ, χορταίνουν κι' ὅλα τ' ἄλλα.

— Τέτοια συντροφία παρκεῖνε, λέει ὁ σταυρός. Νὰ βρῶσκω ἐγὼ κατιτί ὀρεχτικό καὶ νὰ τὸ νιώθω νὰ πηγαίνει σ' ἄλλο στομάχι; Τέτοιο πράμα δὲν τὸ γουστάρω καθόλου.

— Δὲ μὲ καταλαβαίνεις εἶπε τὸ κοράλλι.

— Ἐχε γειὰ καὶ καλὴ προκοπὴ σὸ νησί σας, τοῦ εἶπε ὁ σταυρός.

Μὰ τὸ παλιὸ κοράλλι κάτω στή ρίζα τοῦ δέντρου ψιθύρισε σὸ διπλάνο του μπουμπούκι:

— Ἐγὼ καὶ σὺ εἴμαστε ἕνα, καὶ τίποτε δὲν μπορεί νὰ μᾶς χωρίση. Ὅλα εἴμαστε ἕνα κι' ἔχουμε τὸν ἴδιο σκοπὸ: νὰ χτίσουμε ἕνα νησί.

Τὸ μπουμπούκι τὸ ψιθύρισε σὸ διπλάνο του, κι' αὐτὸ τὸ εἶπε παρὰ πέρα, καὶ σὸ τέλος δὲν ἔμεινε κανένα σ' ὅλο τὸ δέντρο ποὺ νὰ μὴν τὸ ἔμαθε.

Κι' ἐνῶ τὸ δέντρο ἄπλωνε ὁλοένα καὶ περισσότερα κλαδιά, ἔκαναν καὶ τὰ κοράλλια νέα παιδιά. Αὐτὰ ἔφευγαν κολυμπώντας μέσα σὸ νερό κι' ἐπαιζάν ὅπως καὶ οἱ γονεῖς τους μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ, ὅλα ὅμως εἶχαν τὴν ἴδια σκέψη καὶ τὴν ἴδια συλλογὴ, νὰ χτίσουν τὸ νησί. Κι' ἄμα μεγάλωναν, κολλοῦσαν κοντὰ σὸ παλιὸ κοράλλι, ἔδωζαν μπουμπούκια, κι' ἔτσι γίνονταν καινούργια δέντρα σὴν τὸ πρῶτο.

— Τώρα δὲ βαστώ πιὰ, εἶπε μιὰ μέρα τὸ παλιὸ κοράλλι.

Γύρω του εἶχε γίνει ὁλόκληρο δάσος ἀπὸ κοράλλια. Τ' ἄσπρα κλαδιά τους μπλέκονταν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, καὶ σ' ὅλα ἔλαμπαν χαριτωμένα ἀστέρια. Ἐδῶζαν ὁλοένα νέα μπουμπούκια κι' ἔστειλναν χιλιάδες μικρὰ παιδιά ἔξω σὸν κόσμον. Καὶ ὁλοένα ἔχτιζαν ἔχτιζαν, καὶ συλλογίζονταν τὸ νησί.

Τὸ παλιὸ κοράλλι εἶχε λόγον νὰ περηφανεύεται γιὰ τὸ ἔργο του. Γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη-πρῶτη μητέρα ὅλων τῶν ἄλλων.

— Μὴν ξεχνάτε τὸ νησί, τοὺς εἶπε ἀκόμα μιὰ φορὰ, καὶ ὕστερα πέθανε. Τὸ νερὸ πῆρε τὸ σῶμα του μακριά, μὰ κεῖ ποὺ εἶχε κολλήσει ἔμεινε ἕνα σημάδι ποὺ φάνταζε σὴν ἀστέρι.

Πέρασαν πολλὰ, πέρα πολλὰ χρόνια. Μὰ ἐκεῖ πέρα ἦταν σὴν νὰ μὴν ἄλλαξε τίποτε. Ἡ θάλασσα κυλοῦσε τὰ κύματά της ὅπως καὶ πρὶν, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ἡ θύελλα βούτζε, καὶ

τὰ μακριὰ φύκια σάλευαν πάντα μέσα σὸ νερό. Ἐδῶ καὶ πολλὸν καιρὸ τὰ κύματα εἶχαν ξεριζώσει τὰ φύκια ὅπου ἐπαιζε μιὰ φορὰ τὸ παιδί τοῦ κοραλλιοῦ, καὶ τὰ εἶχαν πετάξει πέρα μακριά: στὴ θέσῃ τους ὅμως εἶχαν φυτρώσει ἄλλα. Οἱ χελῶνες ποὺ ἔδωσαν ἄλλοτε σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶχαν πεθάνει ἔδῳ καὶ πολλὰ χρόνια: μὰ ἦρθαν στὴ θέσῃ τους νέες χελῶνες. Οὔτε τὸ στρεῖδι ζοῦσε πιὰ, οὔτε ὁ σταυρός, οὔτε τὰ πλουμιστὰ ψάρια ποὺ κολυμποῦσαν μιὰ φορὰ μέσα στὰ φύκια. Καὶ τὴ μεγάλη φάλαγγα ποὺ εἶχε καταπιεῖ μονομιᾶς ὅλες τίς μικρὲς μέδουσες, τὴν ἀρφωσαν κάποτε σὸν σθερκο μ' ἕνα καμάκι, τὴν σκότωσαν, τὴν ἔδωσαν, κι' ἔδωσαν ψαρόλαδο.

Ὅλα ὅσα ζοῦσαν ἐκεῖ τὸν παλιὸν καιρὸ εἶχαν πιὰ πεθάνει, μὰ τώρα ἦταν τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν τους, κι' ἦταν κι' αὐτὰ ἀπαράλλαχτα σὴν τοὺς προγόνους τους, καὶ ζοῦσαν τὴν ἴδια ζωὴ. Ἐτσι θαρροῦσε πὼς δὲν εἶχε ἀλλάξει τίποτα μέσα σὸ δάσος τῶν φυκιῶν.

Μόνο τὸ μέρος ὅπου κόλλησε ἄλλοτε τὸ μικρὸ κοράλλι, γιὰ νὰ χτίσῃ τὸ νησί του, εἶχε ἀλλάξει ὅλως διόλου. Ἀμέτροντα δέντρα ἀπὸ κοράλλια εἶχαν ὑψωθεί ἐκεῖ πέρα καὶ ὁλοένα πληθύνονταν πρὸς τὸν ἥλιον. Χιλιάδες μικρὰ κοράλλια ἔφευγαν κολυμπώντας μακριά, ξαναγύριζαν ὅμως, κολλοῦσαν κι' ἔμειναν πάντα κοντὰ στοὺς γονεῖς τους. Χιλιάδες ἀπ' αὐτὰ εἶχαν πιὰ πεθάνει, σὲ πολλὰ δέντρα δὲν ἔβρισκες οὔτε ἕνα κοράλλι ζωντανό, μὰ πάνω στὰ σκληρὰ ἀσβεστένια κλαδιά, ὅπου πέρασαν ὅλη τους τὴ ζωὴ κολλημένα, ἔδωσαν τώρα πληθὺς ἀστέρια.

Τὰ κύματα εἶχαν ἀνυποδογυρίσει τὰ νεκρὰ δέντρα, τὰ εἶχαν κομματιάσει, καὶ τὰ κομμάτια τους τὰ πέταξαν ἀπάνω σ' ἄλλα δέντρα. Σιγά-σιγὰ ἔγινε ἕνας μεγάλος βράχος ἀπὸ ἀσβέστη καὶ μεγάλωνε ὁλοένα. Γιατὶ τὰ νέα παιδιά τῶν κοραλλιοῦν κολλοῦσαν ἀπάνω στὰ παλιὰ δέντρα κι' ἔχτιζαν μὲ προθυμία.

Μιὰ μέρα ἔφτασαν ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

— Νὰ τὸ νησί! φώναξαν ὅλα μὲ χαρά. Ἀχ καὶ νὰ ζοῦσε ἡ πρώτη-πρῶτη μητέρα μας γιὰ νὰ τὸ δῇ!

Μὰ σὴν πολὺ νωρὶς χάρηκαν. Ὅταν θέλησαν νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, δὲν τὸ κατάφεραν. Τὰ μικρὰ ζῶα δὲν μπορούσαν νὰ ὑποφέρουν τὸν ἥλιο, κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔκαναν, δὲν προχωροῦσαν καθόλου.

— Τώρα θὰ σᾶς βοηθήσουμε ἐμεῖς, εἶπαν τὰ κύματα.

Σήκωσαν ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κανένα δυὸ μεγάλους σωρούς ἀπὸ κοράλλια καὶ τοὺς ἔρριξαν ἀπάνω σ' ἄλλα.

Ἐτσι πρόβαλε τώρα ἕνα σωστὸ νησί. Φυσικὰ δὲν ἦταν μεγάλο, μὰ ἡ ἀσπράδα του λαμποκοποῦσε σὸν ἥλιο, καὶ γύρω του, ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι σου, μόνο θάλασσα ἔδωκε καὶ τίποτ' ἄλλο. Καὶ μιὰ μέρα ἕνας γλάρος ποὺ πετοῦσε ἀπὸ κεῖνα τὰ μέρη ἦρθε καὶ κατοίκησε ἀπάνω σὸ νησί.

Ἐκείνη ὅμως τὴν ἐποχὴ ἡ γῆ — ἡ μεγάλη γῆ ποὺ γυρίζει σὸν διάστημα μαζί μὲ τὸ φεγγάρι γύρω σὸν ἥλιο — ἔτυχε νὰ μὴν εἶναι στὰ καλά της. Τὸ φεγγάρι τὴ φούρκιζε ὁλοένα, καὶ δὲν τῆς εἶχε ἀκόμα περάσει ὁ θυμὸς γιὰ τὸν κομήτη ποὺ ἔσκασε, προτοῦ τῆς πῆ τί εἶχε δεῖ σὸ ταξίδι του.

Ἡ γῆ λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ κοίταζε κάποτε τὸν ἑαυτὸ της, ξεχώρισε κοντὰ σὸν ἰσημερινὸ κάποιο ἐξόγκωμα, ποὺ δὲν τὸ εἶχε δεῖ ἄλλη φορὰ.

— Τί διάβολο εἶναι πάλι τοῦτο; εἶπε θυμωμένη.

Ἦταν τὸ νησί τῶν κοραλλιοῦν.

Καὶ μόλις ἔμαθε τὴν ἱστορίαν, σκόλιασε ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

— Ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια, φώναξε, — μοῦ παραμπήκαν στὴ μύτη! Δὲ φτάνει ποὺ μὲ κοροϊδεῖ ἕνας φλύαρος κομήτης καὶ ποὺ ἕνα χαζοφέγγαρο μὲ συχίζει κάθε λίγο καὶ λιγάκι... Δὲν φτάνει ποὺ οἱ ἀνθρωποὶ μοῦ σκάθουν τὰ σπλάχνα μου καὶ μὲ παραμορφώνουν ὅπως τοὺς κατέβη, αὐτὸ δὲ ἔλειπε τώρα, ν' ἀφήσω ἕνα τόσο δὲ κοραλλάκι νὰ χτίσῃ στὴ μέση τοῦ στομαχιοῦ μου ἕνα σωστὸ νησί! Στάσου καὶ σοῦ δείχνω ἐγὼ.

Καὶ στὴ στιγμὴ βούλιαξε ὁλος ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας σὸ μέρος ποὺ στεκόταν τὸ νησί τῶν κοραλλιοῦν.

Ἄ! τί τρομάρα ἦταν ἐκείνη! Τὸ νησί χάθηκε μέσα σὸ νερό, κι' ὁ γλάρος πέταξε σὸν ἀέρα σκούζοντας δυνατὰ. Οἱ κοραλλένιοι βράχοι σωριάστηκαν κι' ἔγιναν θρόψαλα. Τὰ ψάρια κι' οἱ καραβίδες κι' οἱ χελῶνες ἔφυγαν ὅσο μπορούσαν γρηγορώτερα, κι' ὅλα τὰ φύκια τρεμούλιαξαν.

Ὅταν ὅμως ἠσύχασαν τὰ νερά, ψιθύρισαν τὰ κοράλλια συναμεταξύ τους:

— Μὴν ξεχνάτε τὸ νησί!

Καὶ ξανάρχισαν νὰ χτίζουν μ' ἐπιμονή. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ ἔφτασαν πάλι ὡς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας: πάλι τὰ κύματα τοὺς ἔδωσαν βοήθεια, καὶ νὰ τὸ νησί ξαναστερεώθηκε τὸ ἴδιο!

— Ἄ! ἔτσι; μὰ θὰ σᾶς δείξω γὼ τώρα! φώναξε ἡ γῆ.

Καὶ βούλιαξε τὸ βυθὸ τῆς ἀκόμα πιὸ βαθιά.

— Μὴν ξεχνάτε τὸ νησί! ψιθύρισαν τὰ κοράλλια.

Καὶ πάλι ὕστερα ἀπὸ καιρὸ τὸ νησί ξαναστερεώθηκε στὴ θέσῃ του.

— Λοιπὸν ὅλο τὰ ἴδια θὰ μοῦ κάnete; ρώτησε ἡ γῆ.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκαν τὰ κοράλλια.

— Τότε παραδίνομαι, τοὺς εἶπε ἡ γῆ: περισσότερο δὲν μπορῶ!

Κι' ἔτσι τὸ νησί ἔμεινε πιὰ στὴ θέσῃ του. Τὰ κοράλλια ἔχτιζαν ἀδιάκοπα, τὰ κύματα τίναζαν ἀπάνω τους ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας σωρούς ἀπὸ νεκρὰ δέντρα, καὶ τὸ νησί μεγάλωνε πάντα.

Κάποτε ἔφεραν τὰ κύματα ἕνα μεγάλο πρᾶμα, στρογγυλὸ καὶ μαυριδερό, καὶ χτύπησε στὴν ἄκρῃ τοῦ νησιοῦ.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησαν τὰ κοράλλια μέσα ἀπὸ τὸ νερό.

— Ἐγὼ εἰμαι, ἀποκρίνεται μιὰ φωνή.

— Καλὰ ἐσύ... μὰ ποιὸς εἶσαι;... ξαναρώτησαν τὰ κοράλλια.

— Δὲ μὲ γνωρίζετε λοιπόν; Εἰμαι ἕνα κουκούτσι χουρμαδιάς, μὲ ξέρει ὁλος ὁ κόσμος. Γιὰ χάρη μου βάζουν τὰ νησιά στοὺς χάρτες καὶ στίς γεωγραφίες. Μοῦ ἔχουν κάμει ἀκόμα καὶ τραγούδια:

Ἐνα κουκούτσι ἀπὸ χουρμά
κολυμπάει στὴ θάλασσα...

— Ἴσως, εἶπαν τὰ κοράλλια: ἐμεῖς ὅμως δὲν ξέρουμε τίποτα ἀπ' αὐτά. Δουλεύαμε γιὰ τὸ νησί μας καὶ ποτὲ δὲ μᾶς ἔμεινε καιρὸς νὰ τραγουδήσουμε τραγούδια.

— Θεέ μου, τί ἀμάθεια βασιλεύει σὸν κόσμον! λέει τὸ κουκούτσι. Μὰ γιὰ πέστε μου τώρα, ἔχετε ἀρκετὸ χῶμα γιὰ νὰ ρίξω ρίζες καὶ νὰ γίνω φοινικιά;

— Ἀ... μουρμούρισαν τὰ κοράλλια συναμεταξύ τους: εἶναι ἡ φοινικιά!

Καὶ παρακάλεσαν εὐγενικὰ τὸ κουκούτσι νὰ ξαναπεράσῃ σὲ λίγο, κι' αὐτὰ θὰ κάμουν τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ βροῦν χῶμα ἀρκετὸ γιὰ νὰ μπερέσῃ νὰ ριζώσῃ.

— Καλὰ, τοὺς εἶπε τὸ κουκούτσι: θὰ γυρίσω ἕνα χρόνον ἀπάνω στὴ θάλασσα. Τὸ τόφλιό μου εἶναι πολὺ παχὺ καὶ θὰ βαστάξῃ τόσον καιρὸ.

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησί.

Ὅταν ἦταν ἀπάνω σὸ νερὸ φύκια ἢ ψόφια ψάρια, σταυροὶ ἢ ὅ,τι ἄλλο, τὰ κοράλλια παρακαλοῦσαν τὰ

κύματα καὶ τὰ ἔρριχναν ἀπάνω σὸ νησί. Ἐτσι ὅλα αὐτὰ σάπιζαν σὸν ἥλιο καὶ γίνονταν χῶμα. Θαλασσινὰ πουλιὰ πετοῦσαν ἐκεῖ πέρα κι' ἄφηναν τὴν κοπριά τους: μέσα σ' αὐτὴ βρέθηκε κάποτε ἕνα κουκούτσι ἀπὸ κεράσι, ἔρριξε ρίζες κι' ἔγινε ἕνα ὁμορφὸ δεντράκι.

Μιὰ μέρα ἔφεραν τὰ κύματα ἀπάνω σὸ νησί ἕνα μεγάλο κούφιο κούτσουρο. Ἐκεῖ ποὺ σάπιζε, ἔπεναν ἀπὸ μέσα του ἕνα σωρὸ σπόροι ἀπὸ πρασινάδα, καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ νησί ἦταν καταπράσινο. Μέσα σὸ κούφιο κούτσουρο βρίσκονταν καὶ δυὸ γουστέρες: αὐτὲς ἀπόχτησαν παιδιά, βρῆκαν τὸ νησί πολὺ βολικὸ καὶ κάθισαν ἐκεῖ πέρα.

Κάποτε ξαναγύρισε καὶ τὸ κουκούτσι τῆς φοινικιάς, παρακάλεσε τὰ κύματα καὶ τὸ πέταξαν πάνω σὸ νησί. Ἐρριξε ρίζες, φύτρωσε κι' ἔγινε ἕνα δέντρο μεγάλο. Οἱ καρποὶ του ἔπεφταν κάτω σὸ χῶμα, καὶ σιγά-σιγὰ ἔγινε ὁλόκληρο δάσος ἀπὸ φοινικιές. Πουλιὰ ἔρχονταν κι' ἔχτιζαν φωλιές στὰ δέντρα, κι' ἔβρισκες τώρα ἐκεῖ πέρα λουλούδια καὶ μέλισσες καὶ μυῖγες καὶ φανταχτερές πεταλούδες.

Καὶ μιὰ μέρα πῆγε ἕνας ἀνθρωπος μὲ μιὰ βάρκα. Τὸ καράβι του εἶχε βουλιάξει καὶ κεῖνος παράδερνε πολλὰ μερόνυχτα πάνω στὴ θάλασσα. Ἦταν πεινασμένος καὶ διψασμένος καὶ σὴν εἶδε τὸ νησί, πέταξε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Βγήκε ἔξω, ἔφαγε χουρμάδες καὶ στρεῖδια, κι' ἔχτισε ἕνα σπίτι γιὰ νὰ κάθεται μέσα, ὥσπου νὰ περάσῃ κανένα καράβι καὶ νὰ τὸν πᾶν πάλι στὴν πατρίδα του.

Μὰ κάτω σὸ νερὸ ἔχτιζαν τὰ κοράλλια ἀδιάκοπα, γιατί ποτὲ δὲν ἔβρισκαν τὸ νησί τοὺς ἀρκετὰ μεγάλο. — Ἀχ! νὰ μπορούσε νὰ τὸ δῇ ἡ πρώτη-πρῶτη μητέρα! ἔλεγαν συναμεταξύ τους.

Μετάφρ. Α. ΔΕΛΜΟΥΖΟΥ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Η μικρούλα φοβότανε, και με το δίκιο της, πώς ο Νγκουγιέν θα είχε πάρα πολύ μεγάλες αξιώσεις που οι γονείς της δεν θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν και πώς γι' αυτό να εκδικηθώ θά τις θανάτωνε με φρικτά βασανιστήρια. Αθελά της μπρός στα κλειστά της μάτια, παρουσιάζονταν φρικτές εικόνες που ήταν αδύνατο να τις διώξει.

«Επιτέλους μια μέρα, δέκα μέρες μετά την εγκατάστασή τους στο λημέρι των πειρατών και δεκατέσσερις μετά την απαγωγή τους από το Γιέν-Μπάι, αισθάνθηκε μια μεγάλη χαρά.

Τό μεσημέρι ο Μό παρουσιάστηκε όπως πάντα, φέρνοντάς τους το δίσκο με το φαγητό τους και συνοδευόμενος από τον απαραίτητο Τριέν-Κόατ.

«Ο Σημαδεμένος ήταν στις κακίες του εκείνη την ημέρα. Είχε αρπάξει με την τσιμπίδα του το αυτί του δύστυχου του Μό και το τραβούσε σαν να θέλε να το τρώει.

«Ο Μό ωστόσο τέν ύπόμενε με μαρτυρική εγκαρτέρηση. Είχε πάρει πια την απόφασή του.

«Ακούμπησε το δίσκο χάμου και καθώς έσκυβε έχωσε με τρόπο ένα χαρτί καμωμένο μπάλλα στο χέρι της Τι-Σάι. «Εκείνη έκανε σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, έδωσε μια γαβιά στη Σιμόνη, έβαλε την άλλη μπροστά της και άρχισε να τρώει.

Τό χαρτί τόχε κιόλας κρύψει στο ανοίγμα της μπλούζας της και δεν το έβγαλε παρά όταν έφυγε ο Μό και ο Τριέν-Κόατ κι' έμειναν μόνοι τους.

— Τι κάνεις; απόρησε η Σιμόνη όταν την είδε να ανοίγει με προσοχή το χαρτί. Ποιός σου το έδωσε αυτό το χαρτί;

— Ο Μό μου τ'έβαλε στο χέρι, φθύρισε η Τι-Σάι. Θά προσπαθήσω να βγάλω τί λέει.

Τό πράγμα δεν ήταν και τόσο εύ-

κολο. Ούτε ο Μό ούτε η Τι-Σάι ήταν ξεφτέρια στα γράμματα. Κι' αν τα δονιθοσκαλισματα του Μό ήταν δύσκολο να διαβαστούν από ένα μορφωμένο, ήταν σχεδόν αδύνατο να ξεδιαλυθούν από την καίμενη την Τι-Σάι που μόλις γνώριζε να συλλαβίζει.

Στό τέλος, όμως τα κατάφερε και διάβασε αυτά τα λόγια:

«Τι-Σάι, δεν μπορείς πια να βαστήξω. Θά πεθάνω, δεν άντέχω πια.

» Μπορεί και σ' να σ'αί της γνώμης

«Έβαζαν τον Μό σε μια κουβέρτα και τον πετούσαν ψηλά στον αέρα». (Σελ. 475 στ. γ')

μου. Μπορεί και η κυρία Σιμόνη να μου κάνει την τιμή να σκέπτεται σαν και μένα. Αυτός είναι ο λόγος που σου γράφω. Κατέστρεψε το γράμμα μου μόλις το διαβάσης.

«Λογαριάζω να φύγω κρυφά απόψε το βράδυ. Θέλετε, η κυρία Σιμόνη και σ' να μέινετε σ'α χέρια των κακούργων ή θέλετε να έρθετε μαζί;» Ζυγίστε τα όλα καλά. Εγώ έχω πάρει την απόφασή μου. Είτε μόνος μου, είτε μαζί σας, απόψε θά φύγω.

«Θάρθω να σ'α δώ πριν από το τέλος της τρίτης βάρδιας. (*) Λοι-

(*) Μεταξύ 10 μ. μ. και 12 μ. μ.

πόν μιλήστε τα κι' αν τ' αποφασίσετε. να είσαστε έτοιμες να φύγετε μαζί μου.

«Ο πιστός σου φίλος
Μό»

«Η Σιμόνη έχλωμιανε, ύστερα κοκλίνησε κι' ύστερα έπεσε στην άγκαλιά της Τι-Σάι.

— Τι ώρα! είπε. Για να μ'ας προτείνει ο Μό να φύγουμε μαζί του, πάει να πη πώς θ'αναι βέβαιος ότι θά επιτύχει τ'ο σχέδιό του. Θ'αμαστε ανόητες ν' αφήσουμε να μ'ας ξεφύγει μια τέτοια ευκαιρία.

«Η Τι-Σάι όμως δεν φαινόταν και τόσο ένθουσιασμένη.

— Ο Μό συχνά φαντάζεται πράγματα που δεν γίνονται, είπε. Αμφιβάλλω πολύ αν θά μπορέσει να πραγματοποιήσει τ'ο σχέδιό του.

— Έστω και μια έλπίδα να είχε στις έκατό, δεν θέλω να χάσω μια τέτοια ευκαιρία, απάντησε η Σιμόνη.

— Βρισκόμαστε σ' έναν τόπο ολότελα άγνωστο, μακριά κι' από τ'ο μικρότερο γαλλικό φυλάκιο, έκανε η φρόνιμη κογκάι. Έστω κι' αν παραδεχθούμε ότι θά μπορέσει ν' ανοίξει την πόρτα του κελιού μας και θά μ'ας περάσει κι' από μέσα από τ'ους φρουρούς που φυλάνε άγρυπνοι, δεν θά ξέρη κατά ποιό μέρος να τραβήξει για να μ'ας οδηγήσει στο Γιέν-Μπάι και ο δρόμος είναι τόσο πολός ώστε θά είναι αδύνατον να τέν κάνουμε όλοι με τ'α πόδια. Και τέλος πάντων έμεις άντέχουμε, αλλά εσύ,

που είσαι μικρούλα και αδύνατη. Βέβαια δεν θά σ'ε άφσω να κουράσεις τ'α ποδαράκια σου και θά σ'ε πάρω άγκαλιά για ένα διάστημα. Μά δεν θά μπορούμε να προχωρούμε γρήγορα και οι ληστές θά μ'ας τσακώσουν στη στιγμή.

— Ο φόβος μήπως μ'ας τσακώσουν θά μου δώσει πτερά, είπε η Σιμόνη. Έννοια σου, μη φοβάσαι, θά τ'α βγάλω πέρα.

— Θά είμαστε άναγκασμένοι να κοιμόμαστε σ'α δάση, κάτω από τ'α δέντρα.

— Τόσο τ'ο χειρότερο, είπε η Σιμόνη. Μιά φορά μέσα στο δάσος δεν

θ'αναι μεγαλύτερη ύγρασία και σκοτάδι απ' εδ'ω.

— Μην ξεχνάς και τ' άγρια θηρία, φθύρισε η Τι-Σάι. Δεν περνάει νύχτα δίχως ν' άκουστη τ'ο μουγκρητό του τίγρη. Πώς θά σώσουμε τ'η ζωή μας, άνκαμιά νύχτα ο Όργκ-Κόπ (*) αποφασίσει να μ'ας κάνει βίβιτα την ώρα που κοιμόμαστε;

— Έχω έλπίδα πώς δεν θά τ'ο περάσει τέτοια ιδέα, απάντησε τ'ο κοριτσάκι, άνατριχιάζοντας δίχως να τ'ο θέλη. Και δεν πιστεύω, άλλωστε, ο Μό να φύγει δίχως να πάρη μαζί του ένα τουφέκι.

— Αν βασίλεις στο Μό για να χτυπήσει τ'ον τίγρη...

— Όχι, έκανε η Σιμόνη, π'ο πολύ βασίζομαι σ'ε μένα τ'ην ίδια.

— Λοιπόν; Είσαι αποφασισμένη;

— Ναι, καλή μου Τι-Σάι. Θέλω να ξαναϊδ'ω τ'ον μπαμπά και τ'η μαμά. Θέλω να μάθω τί άπόγινε ο Ντεν. Θέλω να ξαναγύρισω στο Γιέν-Μπάι. Σ'ε παρακαλώ, έλα να φύγουμε. Καλή μου, άγαπημένη μου Τι-Σάι, εσύ ποτέ σου δεν με στενοχώρησες. Μή με στενοχωρήσεις σήμερα. Κάνε μου αυτό τ'ο χατήρι. Αν μείνω εδ'ω θά πεθάνω.

Συγκινημένη, η γριά κογκάι έσφιξε τ'η μικρή κυρία της στην άγκαλιά της και δεν τ'ης έφερε πια καμιά αντίρρηση, παρ' όλους τ'ους ένδόμυχους φόβους της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Τό τέχνασμα

— Χά! χά! κρυφογελούσε ο Μό από κάτω από τ'α μουςτάκια του καθώς κουνούσε τ'ην κουτάλα μέσα στο πελώριο καζάνι όπου έβραζε τ'ο συσώτιο τ'ων ληστών. Σ'ας άρέσει να με κοροϊδεύετε και να με βασανίζετε για να γελάτε, βάρδαροι άνθρωποι, κακούργοι, έλειενοι.

«Έννοια σ'ας και θά βρεθ'ητε σ'ον π'ο β'αθό κύκλο τ'ης κ'άλασης εκεί που βράζουν και ψήνονται οι όμοιοί σας. Θέλετε να με βγάλετε από τ'η μέση, να με ξεπαστρέψετε, γιατί ξέρετε πώς μ'όλο που έσείς είσαστε πολλοί κι' εγώ είμαι μοναχός μου, θά τ'α βρήτε ως τ'ο τέλος άσχημα μαζί μου. Έννοια σ'ας όμως και περιμένετε λιγάκι! Θά σ'ας δείξω εγώ ποιός είμαι!

Φυσικά, όποιος κάνει τέτοιες σκέψεις δεν μπορεί ν'άχη τ'ο νου του και στο φαγητό. Κι' όπως ήταν φυσικό

(*) Ο άρχοντας ο Τίγρης.

τ'ο ρύζι κόλλησε στο καζάνι και έτοιχνισε, και οι ληστές, τ'ην ώρα τ'ο φαγητού, έγιναν έξω φρενών για τ'ο έλειν'ο «τιού-τιού» που τ'ους μαγειρεύε ο μάγειράς τους. Για να ξεθυμάνουν, πρέλαδαν τ'ο Μό και τ'ο έκαναν τόσα βασανιστήρια, ώστε ο δυστυχισμένος όηρέτης ένόμιζε πώς είχε φθάσει πια η τελευταία του στιγμή. «Τότ'ο η ιδέα πώς όπου ν'αναι τελειώνουν τ'α β'ασνά του, τ'ο έδινε θάρρος κι' έλπίδα.

«Όπως όποτε, ότ'αν τελείωσε τ'ην κουζίνα του, τ'ην ώρα που ο Μπα ήθελε να τ'ον κλειδώσει μέσα στο κελλί του, ο Μό πήρε ένα μισοκακόμοιρο ύφος

«Ο Σημαδεμένος είχε αρπάξει τ'ο αυτί του δύστυχου του Μό...» (Σελ. 486, στ. α')

— τ'ο συνηθισμένο του δ' — κι' είπε:

— Δεν ήμουν καλός μάγειρας άπόψε. Μ'αυ δίνετε τ'ην άδεια να σ'ας κ'νω λ'άιγ, σ'ε σ'ας καλώς και σ'ον κύριο Τριέν;

«Ο Μπα έγούρλωσε τ'α μάτια του. Τό λάιγ είναι ένα έθιμο που συνειθίζεται πολύ στην Ίνδοκίνα και σημαίνει «μετάνοια». Πάντοτε όμως η μετάνοια α'υτή συνοδεύεται και από ένα μικρό δ'ωρο. Λοιπόν ήταν φυσικό ν' άπορήσει ο Μπα γιατί π'ο θά έβρισκε ο κουρελιάρης Μό να τ'ο κ'νην έττω και τ'ο παραμικρό δ'ωρο;

— Και τί θά μ'ου προσφέρεις, τ'ον ρώτησε.

— Μ'α μερίδα όπιο σ'ον καθένα σας.

— Μ'α μερίδα όπιο; Μ'ε κοροϊ-

— Κρυμμένο στη ζώνη μου, άπάντησε ο Μό μ'όλη του τ'ην άπάθεια.

— Να τ'ο ιδ'ω.

«Ο Μό έβγαλε από τ'η ζώνη του δυό στρογγυλά κουτάκια.

— Όρίστε. Τ'ο ένα είναι για σ'ένα και τ'ο άλλο για τ'ον Τριέν.

«Ο Μπα πήρε τ'ο ένα κουτάκι και τ'ο μύρισε. Ήταν ως επάνω γεμάτο με μια άλοιφή καστανόχρωμη που μ'οσχοβολούσε. Τ'η γνώριζε καλά: Ήταν σ'α άλήθεια όπιο και μάλιστα από τ'ο καλύτερο.

— Και π'ο τ'ο εκλεψες α'υτό τ'ο όπιο εσύ, λωποδύτη;

— Δεν τ'ο εκλεψα, διαμαρτυρήθηκε ο Μό. Μ'ο τ'ο χάρισε ο Λι-τουόγκ τ'ο Π'ο-Γιέν-Μπ'ιν, που καθ'ώς φαίνεται μ'είχε περάσει για δικό σας, κι' επέμενε καλ'α και σ'ώνει να τ'ο πάρω.

«Η εξήγηση δεν φαινόταν και τόσο πιθανή και δεν θ' άρχουσε στο Μπα, αν επρόκειτο για όποιοδήποτε άλλο πράγμα. Μά σ'ε τούτη τ'ην περίπτωση ο Μπα δεν ήθελε να δείξει καμιά δυσπιστία.

— Δέχομαι τ'ο λάιγ σου, είπε και θά δώσω και σ'ον Τριέν τ'ο μερίδιό του.

«Ο Μό προσκ'υνησε ίσα με κάτω. Καθ'ώς προσκ'υνούσε όμως, χαμογελούσε τόσο σατανικά, που αν ο Μπα δεν είχε τ'α μάτια του προσηλωμένα σ'α δυό στρογγυλά κουτάκια, μά έδλεπε τ'ο χαμόγελο τ'ο Μπα, θά έμπαινε σ'ε μεγάλες όποφίες.

«Ο Τριέν έκ'εινο τ'ο βράδυ θά κρατούσε νυκτοφυλακή και η ύπηρεσία α'υτή δεν τ'ο ήταν διόλου ευχάριστη. Βρισκόταν λοιπόν σ'ε μεγάλες άκεφίες όταν πήγε και τ'ον συνάντησε ο Μπα. Μά μόλις αντίκρισε τ'ο κουτάκι με τ'ο όπιο, όλο τ'ο κακό του κ'εφ'ι χάθηκε και τ'α μάτια του έλαμψαν.

— Τ'ον είχα για π'ο έξοπνο τ'ον Λι-Τουόγκ τ'ο Π'ο-Γιέν-Μπ'ιν, είπε. Νά χαρίσει ένα τέτοιο όπιο σ'ον ήλίθιο τ'ο Μό!

Με τ'α λόγια α'υτά σ'ήκωσε τ'ους ώμους του και πήγε να πάρη τ'ην πίπα του και τ' άλλα σ'υνεργά του γι'α να τ'α μεταφέρη στο φυλάκιο. Σκόπευε να καπνίσει ύστερα από τ'ην πρώτη βάρδια κι' άφ'ο θά είχε άποκοιμηθ'ει ο Νγκουγιέν, γιατί μ'όλο που ο Άσπρος Λύκος δεν άπαγόρευε σ'τους άνθρώπους του να καπνίζουν όπιο, ωστόσο θά γινόταν έξω φρενών αν έβρισκε τ'ον Τριέν με τ'ην πίπα στο στόμα σ'ε ώρα που όλόκληρη η άσφάλεια τ'ο στρατοπέδου βρισκό-

ταν στα δικά του χέρια. 'Ο Μπαζμωσ που δεν είχε καμμιὰ ύπηρεσία και καμμιὰ δουλειά, μπορούσε ελεύθερα νὰ καπνίσω απὸ τώρα. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ μ' ὅλην του τὴν ἡσυχία τὸ ὅπιό του, ἀγγάρεψε τὸ Μὸ γιὰ νὰ τοῦ ἐτοιμάζῃ τις πίτες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο "ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ",

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑ μεγάλο και πραγματικῶς ὠραῖο βιβλίο διάβασα αὐτὲς τις ἡμέρες. Ἐπιγράφεται «**Ὁλγα ἡ Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων**», τὸ ἔγραψε ἡ κυρία Ἰουλία Καρόλου, τὸ γένος Σωμάκη — δασκάλισσα πρῶτα τοῦ πρίγκιπος Χριστοφόρου καὶ κατόπι ιδιαίτερη γραμματεὺς κι' ἀγαπημένη φίλη τῆς Βασίλισσας — καὶ μᾶς παρουσιάζει ὅλη τὴ ζωὴ, ὅλη τὴ δράση κι' ὅλη τὴν ψυχὴ τῆς ἀγίας ἐκείνης Γυναίκας, πού γεννήθηκε μὲ τὸ φωτοτέφανο τῆς χαρᾶς, τῆς εὐτυχίας — τὸ 1851 στὴν Πετρούπολη — καὶ πέθανε μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, τῆς δυστυχίας, ἐξόριστη, στὴ Ρώμη τὸ 1826. Κι' αὐτὸ ὅχι ἀπὸ φταίξιμο δικό της — ὦ, κανένα κακὸ δὲν ἔκαμε ποτὲ στὴ ζωὴ της ἡ ἀγία Γυναίκα, μόνο καλὰ, μόνο θεάρεστα ἔργα — παρ' ἀπὸ φταίξιμο ἄλλων. Ἀλλὰ ἡ χριστιανικὴ, ἡ ἀγγελική της ψυχὴ δὲν μισοῦσε κανένα. Συγχωροῦσε, ἀγαποῦσε ἀκόμα καὶ τοὺς ἐχθρούς της...

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, τὰ πολλὰ, τὰ πειράριθμα — πιάνουν, φαντασθῆτε, 400 μεγάλες σελίδες — τὰ τόσο ἐνδιαφέροντα καὶ τόσο συγκινητικά, ἡ κυρία Καρόλου μᾶς διηγεῖται καὶ τὴν ἱστορία τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης», τοῦ περίφημου βιβλίου τῆς Ἀγγλίδας Meade, πού κατ' ἐπιθυμία τῆς Βασίλισσας Ὀλγας τὸ μετέφρασε ἀπ' τὸ ἀγγλικὸ ἢ ἴδια κι' ἔκαμε νὰ τὸ ἐκδόσῃ ἡ «Διάπλασις» σ' ἓνα ἑκτακτὸ τόμο τῆς «Βιβλιοθήκης» της. Τὸ καλοθύμητο αὐτὸ ἔγινε τὸ 1899. Ἡ κυρία Καρόλου ἦταν τότε ἀκόμα δασκάλισσα τοῦ μικροῦ Χριστοφόρου πού, σὰν ἀληθινὴ ἑλληνίδα παιδαγωγός, τὸν εἶχ' ἐγγράψει καὶ συνδρομητὴ στὴ «Διάπλασις». Ἔτσι τὰ Διαπλάσσις τοῦ καλοῦ ἐκείνου καιροῦ εἶχαν συνάδελφο κι' ἓνα βασιλόπουλο, κι' ἦταν τόσο εὐχαριστημένα καὶ περήφανα γι' αὐτὸ! Ζητοῦσαν μάλιστα ν' ἀνταλλάξουν μαζί του καὶ Μικρὰ Μυστικά μὲ τὴν ἐπιμονή, ὥστε ἡ

Διάπλασις παρκαλάσε τὴ δασκάλισσά του νὰ τὸ πῇ τῆς Βασίλισσας γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἀδεία. Φυσικά, ἡ Βασίλισσα ἀρνήθηκε. Γιατὶ καὶ ποῖδ' Διαπλάσσις δὲν θάθελε νάχη ἓνα τετράδιο ἀπὸ τὸ βασιλικὸ του συνάδελφο; Καὶ φαντασθῆτε πόσες χιλιάδες τετράδια θὰ βρισκόταν ὑποχρεωμένο νὰ συμπληρώσῃ, νὰ υπογράψῃ καὶ νὰ στείλῃ τὸ μικρὸ βασιλόπουλο!

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ χρόνο, ἤρθε στὸ γραφεῖο μᾶς ἡ κυρία Ἰουλία Καρόλου-Σωμάκη μὲ τὴν μετὰφραση καὶ μὲ τὸ πρωτότυπο τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης», κι' εἶπε πὼς ἡ Μεγαλειότης ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐκδοθῇ σ' ἓναν τόμο ἀπὸ τὴ Διάπλασι, γιὰ νὰ τὸν διαβάσουν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα κι' ἔτσι νάχουν κι' αὐτὰ τὴν εὐχαρίστηση καὶ τὴν ψυχικὴ ὠφέλεια πού εἶχε ὁ μικρὸς Χριστόφορος ὅταν τοῦ τὸν διάβαζε ἀγγλικά ἢ ἴδια ἡ Μητέρα του. Μεγάλῃ τιμῇ γιὰ τὴ Διάπλασι νὰ ἐκπληρώσῃ μιὰ τόσο «διαπλασιακὴ» ἐπιθυμία τῆς φιλόστοργης Βασίλισσας! Καὶ φιλοτιμήθηκε, μὴ λογαριάζοντας οὔτε κόπο οὔτε ἐξόδα, νὰ κάμῃ μιὰ τέλεια ἔκδοση, ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν ἀγγλική, σὲ μεγάλο σχῆμα, σὲ ὠραῖο χαρτί, μὲ τις ἴδιες εἰκόνες, μὲ τὸ ἴδιο ἐνογραφημένο ἐξώφυλλο καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἀκόμα κάλυμμα γιὰ τὰ χρυσόδετα ἀντίτυπα. Ἡ κυρία Καρόλου δὲν θυμᾶται καλὰ δὲν τὴν λέγει πὼς οἱ «μετάλλινες πλάκες» τῶν εἰκόνων ἤρθαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ὅχι, ὅλες ἔγιναν ἐδῶ, καὶ τοῦ κειμένου καὶ τοῦ ἐξωφύλλου. Κι' ἦταν ἓν ἀληθινὸ κατόρθωμα τῆς Διαπλάσεως νὰ βγάλῃ, ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ἓνα τόσο κομψὸ καὶ καλοτυπωμένο βιβλίο, πού ὅποιος τὸ ἐβλεπε, ἐνόμιζε πὼς τυπώθηκε καὶ δέθηκε ἔξω.

Κι' αὐτὸ, τὸ ξαναλέω, ὅπως διόλου μ' ἐξόδα δικά της. Γιατὶ καμμιὰ χρηματικὴ βοήθεια δὲν ζήτησε ἡ Διάπλασις ἀπὸ τὴ Βασίλισσα, πού μόνο δέκα ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου εὐδόκησε νὰ πάρῃ γιὰ νὰ τὰ μοιράσῃ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ἡ Μεγαλειότης ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ὠραία ἔκδοση καὶ — ὅπως διηγεῖται ἡ κυρία Καρόλου-Σωμάκη στὸ βιβλίο της — δὲν ἔπαυε νὰ τὸ συσταίνῃ μὲ τὰ θερμότερα λόγια γιὰ τὰ παιδιὰ τοὺς σὺς μητέρες πού πῇ γαίναν στὸ παλάτι, τίς ἔκανε ἔτσι νὰ τὸ παίρνουν, καὶ ἀρκετὰ ἀντίτυπα τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» πούληθηκαν τὸν πρῶτο χρόνο σὲ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας. Μὰ καὶ τὰ μικρὰ Διαπλάσσις τοῦ ἐπίσης ἐσπεύσαν νὰ προμηθευθοῦν τὸ ἀγαπημένο

βιβλίο τοῦ Βασιλόπουλου. Σὲ δύο-τρία χρόνια ἡ Διάπλασις ἐβγαλε σχεδὸν τὰ ἐξόδα της. Ἀλλὰ δὲν πλούτησε καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔκδοση, ὅπως θὰ νομίζον ἴσως ὅσοι βλέπουν στὸ ἐξώφυλλο «Ἐψηλὴ ἐπιθυμία τῆς Α. Μ. τῆς Βασίλισσας Ὀλγας». Φθάνει νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἀπὸ τις δύο-μισὴ χιλιάδες ἀντίτυπα πού τύπωσε, ὅ τὰρχουν ἀκόμα ἑκατοντάδες, ἀν καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε 35 δέκαερα χρόνια! Κι' ἐρετε γιατί; Γιατὶ ὁ τόπος μᾶς εἶναι μικρός. Καὶ τὴν αἰτία-τερο ἀκόμα βιβλίο, ὅταν μάλιστα δὲν εἶναι γιὰ ὅλους, παρὰ μόνο γιὰ μικρὰ παιδιὰ, δὲν μπορεῖ νὰ πούλῃσῃ στὴν Ἑλλάδα παρὰ δύο-τρὲς χιλιάδες ἀντίτυπα.

Αὐτὰ μοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ σᾶς πῶ σήμερα τ' ὠραῖο βιβλίο τῆς κυρίας Καρόλου. Εἰς ἴσως σᾶς ξαναμιλήσω γι' αὐτό. Μὲναι πολὺ μεγάλῃ ἡ φυσιογνωμία τῆς Βασίλισσας Ὀλγας ὅπως μᾶς τὴν παρουσιάζει. Ὁλοι μᾶς βέβαια τὴ μαντεύαμε, μὰ κανέναν δὲν τὴν ἤξερε μὲ τόσες λεπτομέρειες... Κι' ἀληθινὰ, μόνο ἡ κυρία Καρόλου μποροῦσε νὰ τίς ξέρῃ καὶ νὰ μᾶς τίς γράψῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ

Ὁ μουεζίνης φωνάζει ἀπὸ τὸ μιναρὲ τὸ «ἐξάν», προσκαλῶντας τοὺς πιστοὺς γιὰ τὸ «ἀκσάμ-ναμαζή», τὴν βραδυνὴν προσευχή.

Μὰ ἀπόψε, ἀπαγγέλλοντας τὸν ὕμνο του, ὁ μουεζίνης κάνει καὶ κάτι ἄλλο ἀσυνήθιστο: Ἀνάβει τὰ καντηλιέρια καὶ τὰ κρεμάει ἀπέξω, γύρω ἀπὸ τὸ μιναρὲ.

Ἐνας Τοῦρκος κι' ἓνας Ρωμιός, φίλοι ἀπὸ μικροί, πού δὲν εἶχαν σὺνέριο μεταξὺ τους, κάθονται στὴν ἀγορά, ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο, κι' ἀκοῦνε τὸ γλυκὺ φωνὴ χότζα. Ὁ Ρωμιὸς ρωτᾷ τὸ φίλο του:

— Γιατὶ ἀνάβει ὁ χότζας καντηλιὰ στὸ μιναρὲ, χωρὶς νάναι Ραμαζάνι;
— Αὐριο εἶναι ἡ «Ἀνάληψη τοῦ Προφήτη», τοῦ ἀποκρίνεται μὲ ἀπλότητα ὁ Τοῦρκος.

— Ἀνάληψη, Ποιὰ ἀνάληψη; τοῦ κάνει ὁ Ρωμιός, γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

— Νά, ἀδερφέ, πού ἀνέθηκε ὁ Μοχαμέτης στὰ οὐράνια...

— Ἀνέθηκε, ἔ; κάνει ὁ Ρωμιὸς πιδ πειραχτικά. Καὶ ποῦ τὴ βρῆκε τόσο ἀψηλὴ σκάλα;

— Μὰ... θὰ τὴν εἶχε ἀφήσει ὁ δικός σας προφήτης, ὁ Ἥλιος, ἀπὸ τότε π' ἀνέθηκε κι' ἐκεῖνος!

† Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΔΙΩΓΜΕΝΗ ΧΑΡΑ

— Ἀπόψε ποῖος χτυπᾷ σιγὰ τὴν πόρτα μου;
Ποῖος κράζει τόσην ὥρα τ' ὄνομά μου; Κανένα δὲν προσμένω· θάναί ὁ ἄνεμος. Κανείς δὲ θάρρη ἀπόψε ἐδῶ σιμά μου.

— Ἀπὸ πολὺ μακριὰ, ροδοστεφάνωτῃ Ἐρχομαι καὶ σοῦ φέρνω ρόδα, μῦρα. Ἦρθα ἀπὸ μονοπάτια πούν' ἀπάτητα. Σοῦ φέρνω μιὰς ζωῆς φωτοπλημύρα.

«Τὴ θύρα σου χτυπῶ, ν' ἀνοίξῃς ἀντίφωτο.»
Σοῦ φέρνω τ' οὐρανοῦ μιὰ λάμψη θεῖα. Εἶδα τὰ δάκρυα πού ἔχυνες στὴ θλίψη σου.
Θὰ διώξω τὴν τρανὴ σου ἀπελπισία.

— Μὰ πὼς σὲ λέν, καὶ ποῖα 'σαι ἐσύ;
[Ποῦ ἀπρόσκλητη
Τὴ θλίβερό μου τάραιξες γαλήνη;
Μὲ τὰ δικά σου λόγια μὲ ξεγέλασε
Καὶ μὴ ἄλλη, πού τὴ λέγανε Ὀδύνη]

«Φύγε μακριὰ: δὲ μὲ γελᾷς, ἀπόστασα.
Φύγε μὴ μὲ πληγώσῃς σὰν τὴν ἄλλη.
Παντοτεῖν, κλειστὴ θὰ βρῆς τὴ θύρα μου,
Καθὼς καὶ τὴν ψυχὴ μου, φύγε πάλι.»

— Φεύγω μακριὰ σου ἀφοῦ μὲ διώχνεις, ἄνθρωπε.
Μὰ πρὶν νὰ φύγω, μάθε τ' ὄνομά μου. Χαρά μὲ λέν αὐτοὶ πού μὲ γυροῦνε, Χαρά μὲ λέν, κι' ὅσοι ἐρχοῦναι σιμά μου.

Ἀνοίγω τὴ βαρεῖα κλεισμένη θύρα μου. Καὶ στὸ μικρὸ κατώφλι βλέπω κάτου, Σεφυλλισμένο κάποιο τριαντάφυλλο, Μὲ τ' ὄνομα «Χαρά» στὰ πέταλά του.
Πριγκιπέσσα

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ

«... ὅλα εἶναι φωνὴς πού λένε τὰ ὅσα πλένε σὲν ἀμὴ καὶ σὲν χαρὰ σ' ὄνειρο, σ' ὅ,τι ἡ ψυχὴ καὶ σὲν συντροφιά της μοναχὴ καρτερᾷ.»
(Τὰ παιδάκια)

Μοῦ εἶν' ἀδύνατο νὰ γράψω, γιατί ἡ Ἐλενίτσα ἔξω στὸ διάδρομο χαλαρεῖ τὸν κόσμο μὲ τις φωνίτσες της. Τοῦ κάκου χοντραίνω τὴ φωνή μου καὶ τὴ φοβερίζω, γιὰ τέταρτη φορὰ τώρα:
— Ἐλένη, παῖξε, παιδί μου, πὺδ ἡσυχία γιατί θάρρη αὐτοῦ καὶ θὰ στίς βροῆς!

Μὰ ἡ Ἐλενίτσα «ἀγρόν ἡγόρασε». Ἀνοίγω θυμωμένος τὴν πόρτα, μὲ τὴν πρόθεση νὰ τραβήξω γερά τ' αὐτάκια τοῦ μικροῦ θηρίου πού δὲν μ' ἀφίνει σ' ἡσυχία.

Βλέποντας ὅμως ἀντίκρου μου ἓνα μελαχροινὸ φοβισμένο μουντάκι καὶ δὺν καστανὰ, ἀγνά ματάκια νὰ μὲ κοιτάζουν τρομαγμένα, ἔτοιμα νὰ κλάψουν, μοῦ κόβεται ἡ ὁρμή. Μ' ἀπορία ρωτῶ τὸν αὐτοῦ μου τώρα, πὼς θὰ μποροῦσα νὰ δῶ ἔτσι κι' ἓνα μπατσάκι σ' ἓνα τόσο τρυφερὸ πλάσμα.

Ἡ Ἐλενίτσα δὲν κατάλαβε τὴν ἀδυναμία μου, καὶ ὑπερασπίζεται:

— Μὰ τί, Τάσο, νὰ μὴν παῖξω κι' ἐγὼ λιγάκι ἡ καίμενη; Νὰ μὴ τραγουδήσω;

Τὰ «παῖξω» καὶ «τραγουδήσω» τὰ

προφέρει «παίχχω» καὶ «τραγουδῶ» καὶ τὸ «καίμενη» τὸ λέει μ' ἓνα παραπονητικὸ καὶ γεροντιστικὸ ὕφος, ἀν καὶ εἶναι τεσσάρων χρονῶν! Τὸ διαβολάκι! Ἀν δὲν φοβόμουν πὼς θὰ τὴν παραχάιδεα θὰ τὴ σήκωνα καὶ θὰ τὴ γέμιζα φιλιὰ. Προτιμῶ ὅμως νὰ κρατήσω... τίς ἀποστάσεις καὶ δηλῶνω μόνο, σοβαρά:

— Νά, νὰ πᾶς στὴν κάμαρά σου κι' ἐκεῖ νὰ φωνάζῃς ὅσο θές, ὅχι ὅμως ἐδῶ γιατί ἡ νόνα κοιμάται, κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούω· βάσανο εἶσαι, τὸ ξέρεις;

Ἐδῶ σταμάτησα γιατί τὴν εἶδα νὰ μαζεῦν τὴν κούκλα της, τὰ παιχνίδια της καὶ νὰ μουρμουρίζῃ γιὰ λογαριασμὸ μου:

— Μὰ κι' ἐσύ, Τασούλη μου, κι' ἐσύ βάσανο εἶσαι, τὸ ξέρεις; Πᾶμε, Μαίρη. Μαίρη εἶναι ἡ κούκλα της. Γιὰ τ' ὄνομα αὐτὸ ἡ Ἐλενίτσα ἔχει μεγάλη ἀδυναμία.

— Ἀχ, γιατί καλὲ νὸ μὴ μὲ βγάλετε κι' ἐμένα Μαίρη;

Καὶ γιὰ νὰ παρηγοριεῖται βαπτίζει ὅσες κούκλες της χαρίζουν μὲ τὸ ἴδιο ἀγαπημένο της ὄνομα: Μαίρη.

— Μὰ τί, Ἐλενίτσα, κι' αὐτὴ Μαίρη θὰ τὴ λές; τὴ ρωτοῦμε ἅμα τῆς δίνουμε καινούργια κούκλα. Ὅλες Μαίρες εἶναι;

Κι' ἡ Ἐλενίτσα μὲ ἀφέλεια:

— Ἀμὲ τί; ὅλες σὶ μέρες τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι;

Τάσος Δουζής

ΓΙΑ ΚΑΒΟΥΡΙΑ

— Παιδιά, αὐριο θὰ πᾶμε γιὰ καβούρια. Θὰ σηκωθοῦμε πρωτὶ καὶ σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ ξυπνήσουμε κανένα, θὰ φύγουμε. Θὰ τὰ περάσουμε πολὺ ὠραῖα.

Αὐτὰ, μεταξὺ μας λέγαμε, καὶ συμφωνοῦσαμε, πάντα κρυφά, γιατί ἂν μᾶς καταλάβαιναν, τὸ σχέδιό μας θὰ ματαιωνόταν.

Πρωτὶ, πρωτὶ, κατὰ τὴ συμφωνία μας ξυπνήσαμε καὶ μὲ κάθε προσφύλαξη, ντυθήκαμε κι' ἀφοῦ ἐφοδιαστήκαμε ἀπὸ ἓνα πηροῦνι κι' ἓνα σύρμα, ὁ καθένας καὶ τὸ δοχεῖο πού θὰ βάλαμε τὴ λεία, μᾶς ξεκινήσαμε. Τὸ σπῆτι ἀπείχε πολὺ ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἔτσι περπατήσαμε ἀρκετὰ. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε βγεῖ. Ἀλλὰ τὸ φλογισμένο βουνὸ ἐπρόδιδε ὅτι σὲ λίγο θὰ ἀνέτελλε. Οἱ πετεινοὶ φώναζαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη, ἡ πρωινὴ θροσούλα καὶ τὸ μυρμήγκι ἀπὸ τὰ σκῖνα καὶ τὰ θυμάρια ἀεράκι μᾶς ἐξέπλησαν ὁλόκληρα καὶ μᾶς ἔκαναν νὰ προχωροῦμε γρηγορώτερα.

Τέλος φθάσαμε. Καὶ σπορπιστήκαμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὁ καθένας μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔπαινε τὰ πῶς πολλά. Καὶ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα πού ὁ Κώστας, φωνάζοντας θριαμβευτικὰ ὕψωνε τὸ χέρι μὲ τὸ πηροῦνι πού στίς μύτες του τώρα σπαρταροῦσε ἓνα μικρὸ καβουράκι. Τὸ πέτυχε, καθὼς μᾶς εἶπε, τὴν ὥρα πού καθότανε σ' ἓνα βράχο ἐξάνιαστο καὶ τὸ κάρφωσε. Μὰ ἐγὼ φώναξα:

— Ὅχι μικρά, αὐτὰ ἀφήστε τα νὰ μεγαλώσουν νὰ τὰ πιάσουμε τοῦ χρόνου. Μόνον μεγάλα.

Καὶ γιὰ νὰ δώσω... τὸ καλὸ παράδειγμα ἔτρεξα σὲ μιὰ σχισμὴ ἐνὸς βράχου πού ὑπέθετα ὅτι θὰ βρίσκονταν τὰ ποθοῦμενα «μεγάλα». Ἐρρίξα τὸ δόλωμα περιμένοντας. Ἐπειδὴ ὁ μῶς τὸ καβούρι εἶναι πάντα διστακτικὸ, γι' αὐτὸ κοιτάξα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ ἀφαιρέθηκα. Μερικὲς βαρκοῦλες μὲ πανὶ φουσκωμένο ἔσκιζαν τὴ γαλανὴ ἡσυχὴ θάλασσα, ἀφίνοντας μιὰ ἀσπρὴ γραμμὴ ἀπὸ ἀφρούς πίσω τους. Ἐξαφνα γύρισα, πρὸς τὸ μέρος πού ἦταν τ' ἄλλα δύο παιδιά, ἀπὸ τις φωνὲς τοῦ Γιάννη.

— Τρέχα, τρέχα, ἓνα χταπάδι.

Ὁ Κώστας ἴσασε τὸν ἀστράγαλο μέσα στὴ θάλασσα, ξυπόλυτος, ἀποροῦσε, γιατί δὲν ἐβλεπε τίποτα.

— Νά, ἐκεῖ στὰ πόδια σου, ἔκανε ὁ Γιάννης.

— Ἀ! μουρμούρισα μ' εὐχαρίστηση ἔχουμε καὶ χταπόδια. Καλὰ πάει ἡ δουλειά.

Καὶ περιφρονώντας τὸν καβούρα, πού μποροῦσε νὰ βγῇ ὅπως καὶ νὰ μὴ βγῇ, ἔσκυψα νὰ πάρω τὸ δόλωμα. Ἀλλὰ τί ἐκπλήξη! Ἐνας μεγάλος καβούρας τὸ εἶχε πιάσει κι' ὅλας μὲ τις δαγκάνες τοῦ — κατὰ πελώριες δαγκάνες — κι' ἔσπευσε πρὶν προφτάσω νὰ τὸν καρφώσω καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὴ εὐχαριστήσω — ὁ ἀγενής! — νὰ χαθῇ στὰ ἄδυτα βάθη τῆς φωλιάς του.

Ἐ! δὲν πειράζει, σκέφθηκα, τί φαί μπορεῖ νὰ κάνει ἓνα καβούρι. Ἐνῶ ἔνα χταπόδι...

Κι' ἔτρεξα ἀμέσως. Ἀλλὰ ἄλλη ἀπογοήτευση. Ὁ Γιάννης μὲ διαβεβαίωσε ὅτι τὸ εἶδε στὰ πόδια τοῦ Κώστα, ἐνῶ αὐτὸς δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα. Ἀνεξήγητο μυστήριον γι' αὐτοὺς, πού τοὺς τὸ ἔλυσαν ἀμέσως σκάζοντας στὰ γέλια. Τὸ ὀχταπόδι πού νόμιζε ὁ Γιάννης, δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ τὸ ξυπόλυτο πόδι τοῦ Κώστα, πού ἀπὸ τὸν περιεργό κυριασμό τῆς θάλασσας ἐκείνης τῆς ὥρας, ὁ ταρπὸς φαινόταν γιὰ σῶμα καὶ τὰ δάκτυλα γιὰ πλοκάμια. Τότε γέλασαν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα εἶχε περάσει, καὶ γιὰ νὰ ἐξευμενίσουμε ὁπωςδήποτε τὴν μνητέρα φέροντάς της κατὰ καλὸ καὶ πλούσιο ἀπὸ τὴ λεία μας, οἰχήκαμε στὰ μικρά καὶ σὲ λίγο εἶχαμε μαζέψει ἀρκετὰ.

Ἀπογοητευμένοι πήραμε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γυρισμό. Ὁ ἥλιος τώρα μᾶς κτύπαγε στὸ κεφάλι κι' ἡ ἔσθη ἀρχισε νὰ γίνεται ἀνυπόφορη. Ὅταν δὲ μπήκαμε σπῆτι, τιμωρήθηκα, νὰ μὴ φάμε τὸ μεσημέρι παρὰ μόνο... τὰ καβούρια πού πιάσαμε.

Παῦλος Αἰμιλίου

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

(Ὅταν πήραν τὴν μονάκριβη θυγατέρα τοῦ γέρο-Χρῶση, αὐτὸς λυπημένος πηγαίνει νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὁποῦ τὴν ἔκλεψε).

Ὁλομόναχος πιδ στὸν κόσμο τριγυρνᾷς, γέρο-Χρῶση!

Σοῦ πήραν τὸ μοναχοπαῖδί σου, τὸ στήριγμα, τὴν μόνον σου γλυκεῖα παρηγοριά γιὰ τὰ βασανισμένα γυναικίδια σου.

Σὺ, πού μάντεψες τόσα καὶ πού τὰ πολὺπαθα ἀπὸ τὸ κλάμμα μάτια σου εἶδαν τόσα πολλά! Σὺ τώρα, τριγυρνᾷς καταφροννημένος, τιμημένος ἱερεῖα τοῦ Χρυσότοξου Ἀπόλλωνα.

δτι αὐτὸς ἔχει ἕναν Κανονισμό γαλλικά, τοῦ ἐκδότου κ. Delarue, rue des Grands-Augustin, No 5, Paris — Πληροφορὸν τὸν ἴδιον ὅτι τὸ «Ἐν Οἰκονομίᾳ» εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1895, τὰ «Δίδυμα τοῦ Τράνσβαλ» στὸν τόμο τοῦ 1907 καὶ ἡ «Πόλις τοῦ Χρυσοῦ» στὸν τόμο τοῦ 1905. Ἡ Πυραμὶς ἀρ. 337 εἶναι σωστή. Στὸ Φωνηεντόλιπον 433 τὸ ὅμοιον ἔκλειον γράφθηκε κατὰ λάθος, τὸ ἔχει ὁμοῦς ἡ ζήτη- μένη λέξις.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, **Καρυάτις**. Ἡ ἀρίθμηση τῶν κομματιῶν γιὰ τὴ Σελίδα καλύτερα νὰ ἐξακολουθῇ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ὡστε ἂν ὡς τώρα ἔχῃς στείλῃς 12, γράφῃς 13ο καὶ ἐξακολουθεῖς. Τί προσόντα πρέπει νάχῃ κανίς γιὰ νὰ γίνῃ συνεργάτης μου; Μ' αὐτὰ δὲν ὀρίζονται! Μὲ μίαν φράση μόνο «πρέπει νὰ γράφῃ ὠραία». Καὶ γιὰ νὰ γράφῃ κανίς ὠραία, πρέπει νὰ ἔχῃ γοῦστο, τέχνη, ὕφος, φαντασία, γνώσεις καὶ — τὸ κυριώ- τερο — τάλαντο, ἰδιοφυΐα.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο νὰ πᾶν- τήσω. Ἀς περιμένουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ραφαήλ, ἄ. (ΕΜ), Φλογέρα, κ. (ΠΠ), Ρήτωρ, ἄ. (ΑΑ), Ἀνυπόταχτος, ἄ. (ΕΛ).

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φί- λους τῆς: **Μίκυ-Μάους** (ἔλαθα καὶ δὲν θάρρησώ νὰ σοῦ πῶ περιμένω καὶ τὴ «φλουαρία») **Φρίνταν Π. Καπράλου** (χα- μένος κόπος· οἱ λύσεις γράφονται σὲ λυ- σόχαρτο) **Ἀνυπόταχτον** (αὐτὸ, θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινε) **Σεπεσμένον Λόρδον** (ἔ- στείλα ἀμέσως· τὸ κομμάτι σου εἶναι στὸ τυπογραφεῖο καὶ θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχό- μενο) **Μποῦμ** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σου μὲ τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν στὰ ὠραία χωριά) **Ἀσπρὸ Ἀραπάκι** (δὲν ἀμφιδάλω ὅτι θὰ γυρίσης στὸ σχολεῖο μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία· γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν θυ- μοῦμαι, ἀλλ' ἀφοῦ λές ὅτι τὰ ἔλαθα, θὰ περιμένουν τὴ σειρά τους) **Πριγκιπέ- σαν** (μποροῦσες—δὲν θάταν καμμιά «ἀγέ- νεια»—νὰ γράφῃς κι' ἀπευθείας στὸν κ. Ἀγρα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσης γιὰ τὰ συγχαρητήριά του· ἐπειδὴ ὁμοῦς δὲν θὰ τοῦ ἔγραψες περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ γράφεις, θὰ τοῦ δώσω νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα σου κι' εἶναι τὸ ἴδιον) **Μῦρον τῆς Ἀνδρου** (ἔστειλα αὐτὰ τὰ δύο φυλλάδια τὴν 21 Αὐγούστου καὶ ἐλπίζω νὰ τὰ ἔλαθες) **Να- πολέοντα Βονοπάρην** (ὁ Ὁδηγὸς τι- μάται ἀρ. 6, πόσες φορές δὲν τὸ εἶπα; τὸ περιοδικό μου ἰδρύθηκε τὸ 1879· κι' αὐτὸ δὲν τὸ γράφω πάντα στὸν τίτλο μου; βλέ- πεις λοιπὸν πὼς μοῦ κάνεις ἐρωτήσεις γιὰ πράγματα ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ ξέρῃς· ναι, ὁ Φαίδων εἶναι ὁ κ. Ε. κι' αὐτὸ πασίγνω- στο· ἡ Κυρά-Μάρθα ὁμοῦς εἶναι... ἡ Κυρά- Μάρθα) **Βολιώτικο Διαβολάκι** (σὲ συγ- χαίρω γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμὸ ὧ, πολὺ μι- κρὴ ἡ διαφορά ἀπ' τὸν πρῶτο· τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη· πολλοὺς χαίρετισμούς στὸ μπα- μπά, τὸν παλιό μου **Ἰάσωνα**) **Μαρίαν** καὶ **Θάνον Παπαχριστοδούλου** (εὐχὲς καὶ στοὺς δύο γιὰ τὸ ἄριστα!) **Παλαῖαν Ἐλ- ληνίδα** (τίς ἔλαθα· λυσόχαρτο ἔστειλα· πὼς πᾶνε τὰ μπάνια κι' ἡ ζωγραφικὴ;) **Ἀγνήν** (αὐτὸ ἐλπίζω κι' εὐχομαι νὰ εἶναι τὸ τελευταῖο, καὶ νὰ μοῦ γράφῃς γρήγορα πὼς εἶσαι ἐντελὴς καλὰ) **Ραφαήλ** (μετὰ χαρᾶς αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινε· χαίρετισμάτια στὸ θεῖο σου) **Αἰδωρικιστάκι** κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Σεπτεμβρίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δη- λώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυν- σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δαχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΉ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 271ου Διαγωνισμοῦ τοῦ φυλλαδ. τοῦτου δεκταὶ μέχρι 8 Νοεμβ.

488. Δελιγριφος
Σύνδεσμο καὶ δυὸ προθέσεις
—Τὴ δευτέρα στὴν ἀρχαία—
Πές μου σύ ποῦ ξέρεις τόσα,
Ποῖο, τὰ τρι' αὐτὰ ἂν συνδέσης,
Ἄνθος, στὴν κοινὴν μας γλώσσα,
Κάνεις ἀπ' τὰ πιὸ ὠραία;
Παναχαϊκὸν

489. Στοιχειόγριφος
Σ' ἔνα μάντι ξακουστό
Δεύτερο κεφάλι βάσεις
Καὶ γνωστό σου μυθικὸ
Βασιλέα παρουσιάζεις.
Παπαρούνα

490. Μεταγραμματισμός-Τονόγριφος
Τὸ κεφάλι πρῶτ' ἀλλάζει,
Τὸ λαϊμὸ του διπλασιάζει
Καὶ τὸν τόνο κατεβάζει,
Κι' ἀπὸ χρήσιμο ὄρυκτό,
Γίνεται βαλκανικὸ
Κράτος νέο μὰ καὶ παλιό.
Δανάη

491. Μωσαϊκὸν
Κρήτη, Κάρπαθος καὶ Δῆλος.
Ἀμοργὸς κι' ἄκόμα Μῆλος,
Ἀπὸ ἕνα των δανεῖζον
Καὶ μίαν ἄλλη σχηματίζουν.
Θάλης Βλαστός

492. Τετράγωνον

* * * * *

Ὁριζόντιως ἄνω, ὀρσοειρὰ κάτω,
νῆσος τοῦ Αἰγαίου Καθέτως δεξιὰ,
θεά· ἄριστερα, μοῦσα.

Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου

493. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμὸς.
2 4 5 6 7 8 = Νῆσος.
3 2 4 7 8 = Θεὸς ἀρχαῖος.
4 2 3 2 8 = Μυθολογικόν.
5 2 4 3 2 = Κράτος.
6 7 5 7 4 = Ἄνθος.
7 3 1 7 3 = Ἐπιφώνημα.
8 2 1 2 6 2 8 = Νεοῦλ. μουσικὸς.
Ἀσπασία Περιπέλειος

494. Ἐπιγραφή

Ψ Δ Α Α Θ Ε
Η Υ Υ Α Η Υ
Μ Ε Ο Λ Α Ε

Κεραμίδιος Γάτος

495. Διπλὴ Ἀκροστιχὴς ἐξ Ὁμοιο- μόρφων Ἑλλισπονμφώνων
Α Α

Μὲ τὰ δύο αὐτὰ φωνήεντα καὶ μὲ ὁσαδήποτε σύμφωνα νὰ σχηματισθοῦν ἐξ λέξεις σημαίνουσαι: συναίσθημα, ἄγαν, ὕδωρ ρέον, τεργνὸν εἰς τὴν ἀ- κοήν, ἀσθένεια, προφήτης.

Τῶν λέξεων τούτων, τὰ μὲν ἀρχικὰ πρέπει νὰποτελοῦν πόλιν τῆς Π. Δια- θήκης, τὰ δὲ δεύτερα τίτλον βασιλικόν.
Λυσόχαρτο

496. Μικτόν

τ - α - ρ

Παῦλος Αἰμίλιος

497. Γριφος

γν γν
δρη ζῶ — τὴν Κῶ Ψ
γν γν
γν
ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος

Λ Υ Ξ Ε Ι Ξ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 26

291. Πηγᾶδι (πῖ, γᾶ, δῖ).—292. Λύ- τρα-Λύτρας. — 293. Πρίνος-κρίνος. — 294. Οὐρανός-οὐρά.

295. Θ Ω Σ

Θ Ε Ο Σ

Θ Ε Μ Ι Σ

Θ Η Σ Ε Υ Σ

Θ Α Ν Α Τ Ο Σ

Θ Ε Ρ Σ Ι Τ Η Σ

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Σ

Θ Ο Υ Κ Υ Δ Ι Δ Η Σ

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Η Σ

296. ΝΙΑΓΑΡΑΣ (Ἰσις, Ἄγαρ, Γίγας, Ρίγα, Σινᾶ).—297—302. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ε: Ἑλλάς, Σελινούς, Ἀπέν- νινα, Φολεγανδρός, Ὀλοφέρνης, Ἀρ- ταξέρξης).—303. ΠΙΟΣ-ΑΡΜΑ-ΛΑΟΣ -ΑΝΝΑ (ΠΑΛΑμᾶς, ἸΡΑΝ, ὈΜΟ- ΝΟΙΑ, ΣΑΣΑ).—304. Γενεᾶς ἀδίκου χα- λεπὰ τὰ τέλη. — 305. Νίνα, δόσε μου σῶνα καὶ καρῦδια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ'—438]

Τζιτζίκι, Πριγκιπέσσα, Λευκάτα, τιμὴ μου ἕνα σας τετραδιάκι. Θ' ἀρνηθῆτε; Δ/ση: Λακαναρά, Γωνία Π. Πατρῶν Γερμα- νοῦ - Κισσάδου, Θεσσαλονίκη, **Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ**

[ΑΔ'—439]

Σφίγξ, Λουλουδένια Ἰταρῆν, Λευκὴ Καμέλια, μύριες εὐχαριστίες γιὰ τὰς εὐχὰς σας. **Μαργιολάνι**

[ΑΔ'—440]

Βραβεῖον. Σφίγγα, Ὀλιθέρο Κρόμβελ. Λοιποὺς μυριευχαριστῶ. **Μαργιολάνι**

[ΑΔ'—441]

Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς ἀγαπημένους ποὺ μ' εὐχέθηκαν γιὰ τὴ γιορτὴ μου. **Πετραϊωτάκι**

[ΑΔ'—442]

Πρωτοπαλινόντας στὸ μυρωμένο σαλο- νάκι τῆς «Διαπλάσεως», χαίρετὸ τὸν Διαπλάσσομο καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι- κά μὲ ὅλες. Στείλατε: Λεωνίδαν Χ. Ζώην, Ζάκυνθον, διὰ: **Ζακυνθινούλα**

[ΑΔ'—443]

Λοῦ, ἐπειδὴ συνειθίσεις τὰ φορῆς τὰ γυαλιά τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ὥρας τοῦ μεσονυχτίου, σοῦ φάνηκαν ὅλα στὴν Κο- ζάνη μαύρα καὶ σκοτεινά!.. ἡ ἀγγελία σου ἀχαρῇ!! **Θλυμένη Γοητεία**

[ΑΔ'—444]

Φαινάρεττ Κοκόλη, σὲ γνωρίζω. Θυ- μᾶσαι Κηφισιά, Ἀνατολή, Ὀλυμ- πος; Βρές με! **Πασχαλιά**

[ΑΔ'—445]

Εξακολουθῶ [ΑΔ'—360! στὴν παλῆν Δ/ση: Μαρίκα Μαυρομάτη, Νέα Φι- λαδέλφεια, Ἀθήναι διὰ: **Πασχαλιά**

[ΑΔ'—446]

Μπορθαλᾶς = Ἀλεξιάτος (ὄχι Ἀλε- ξιάτος).! **Ναπολιὼν Βοναπάρτης**